

מסכת חולין

פרק ט

א. העור, והרטב, והקפה, והאלל, והעצמות, והגידיו, והקרניים, והטלפים, מצטרפין לטמא טמאת אכלים, אבל לא טמאת נבלות. פיוצא בו, השוחט בהמה טמאה לנכרי ומפרכסת, מטמאה טמאת אכלין, אבל לא טמאת נבלות, עד שתמות או עד שיתז את ראשה. רבה לטמא טמאת אכלין ממה שרבה לטמא טמאת נבלות. רבי יהודה אומר, האלל המכנס, אם יש בו כזית במקום אחד, חייב עליו:

ב. אלו שעורותיהן כבשרן, עור האדם, ועור חזיר של ישוב. רבי יוסי אומר, אף עור חזיר הבר. ועור חטוטרת של גמל הרבה, ועור הראש של עגל הרד, ועור הפרסות, ועור בית הבשת, ועור השליל, ועור שתחת האלה, ועור האנקה והכח והלטאה והחמט. רבי יהודה אומר, הלטאה כחלדה. וכלן שעבדן או שהלך בהן כדי עבודה, טהורין, חוץ מעור האדם. רבי יוחנן בן נורי אומר, שמנה שרצים יש להן עורות:

ג. המִפְשִׁיט בְּבִהֶמָה וּבַחֲזִיה, בְּטְהוֹרָה וּבְטִמְאָה, בִּדְקָה וּבִגְסָה, לְשִׁטִּית, כְּדֵי אַחֲזָתָה. וְלַחֲמַת, עַד שִׁפְשִׁיט אֶת הַחֲזָה. הַמְרַגִּיל, כָּלוּ חֲבוּר לְטִמְאָה, לְטֵמֵא וּלְטִמָּא. עוֹר שֶׁעַל הַצָּנֹאֵר, רַבִּי יוֹחָנָן בֶּן נוּרִי אוֹמֵר, אֵינוֹ חֲבוּר. וְחֲכָמִים אוֹמְרִים, חֲבוּר, עַד שִׁפְשִׁיט אֶת כָּלוֹ:

ד. עוֹר שֶׁיֵּשׁ עָלָיו כְּזִית בָּשָׂר, הַנוֹגֵעַ בְּצִיב הַיּוֹצֵא מִמֶּנּוּ, וּבִשְׁעָרָה שֶׁכָּנָגְדּוּ, טֵמֵא. הָיוּ עָלָיו כִּשְׁנֵי חֲצָאֵי זֵיתִים, מְטִמֵּא בְּמִשְׁא וְלֹא בְּמַגֵּעַ, דִּבְרֵי רַבִּי יִשְׁמַעֵאל. רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, לֹא בְּמַגֵּעַ וְלֹא בְּמִשְׁא. וּמוֹדָה רַבִּי עֲקִיבָא בִּשְׁנֵי חֲצָאֵי זֵיתִים שֶׁתַּחֲבוֹן בְּקִיסָם וְהִסִּיטּוֹ, שֶׁהוּא טֵמֵא. וּמִפְּנֵי מָה רַבִּי עֲקִיבָא מְטִהֵר בְּעוֹר, מִפְּנֵי שֶׁהָעוֹר מִבְּטָלוֹ:

ה. קוּלִית הַיֵּת וְקוּלִית הַמְקַדָּשִׁים, הַנוֹגֵעַ בָּהֶן, בֵּין סְתוּמִים בֵּין נְקוּבִים, טֵמֵא. קוּלִית נִבְלָה וְקוּלִית הַשָּׂרִץ, הַנוֹגֵעַ בָּהֶן סְתוּמִים, טְהוֹרִים. נְקוּבִים כָּל שֶׁהוּא, מְטִמֵּא בְּמַגֵּעַ. מִזֵּין שֶׁאֵף בְּמִשְׁא, תִּלְמוּד לֹאֹמֵר (וַיִּקְרָא יֵא), הַנִּגֵּעַ וְהַנִּשָּׂא, אֶת שֶׁבֶא לְכָלֹל מַגֵּעַ, בָּא לְכָלֹל מִשְׁא, לֹא בָּא לְכָלֹל מַגֵּעַ, לֹא בָּא לְכָלֹל מִשְׁא:

ו. בִּיצַת הַשָּׂרִץ הַמְרַקֶּמֶת, טְהוֹרָה. נִקְבָּה כָּל שֶׁהוּא, טִמְאָה. עֶכְבֵּר שֶׁחֲצִי בָשָׂר וְחֲצִי אֲדָמָה, הַנוֹגֵעַ בְּבָשָׂר, טֵמֵא. בְּאֲדָמָה, טְהוֹר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֵף הַנוֹגֵעַ בְּאֲדָמָה שֶׁכָּנָגַד הַבָּשָׂר, טֵמֵא:

ז. האבר והבשר המדלדלין בבהמה, מטמאין טמאת אכלין במקומן, וצריכין הכשר. נשחטה בהמה, הכשרו בדמיה, דברי רבי מאיר. רבי שמעון אומר, לא הכשרו. מתה הבהמה, הבשר צריך הכשר. האבר מטמא משום אבר מן החי ואינו מטמא משום אבר נבלה, דברי רבי מאיר. ורבי שמעון מטהר:

ח. האבר והבשר המדלדלין באדם, טהורין. ית האדם, הבשר טהור. האבר מטמא משום אבר מן החי ואינו מטמא משום אבר מן המת, דברי רבי מאיר. ורבי שמעון מטהר: